

KOMÁROMI JÓZSEF SÁNDOR KÉT VERSE:

A búzaszem dicsérete

Aszfalton búza nem terem,
csak gyáf, palota, börtön;
a búzaszem, az étető,
kint nő, a szabad földön.

Erről dúdoló éneket,
borongón, szívszorongva;
a hősöm is paraszt, paraszt,
kérgeskezű, mogorva.

Hogy megismertem, volt neki
néhány barázda földje;
először elveszett a föld
és most a vágy megölte.

Hisz az is igaz, éhezett
sokat a szerencsétlen;
de élbirt volna többet is —
ekével a kezében.

Ám, hogy koldús lett, elszökött;
a nagyvárosba tévedt
s úgy fogyott, mint a gyertyaszál,
kit emésztő láng éget.

Amikor temettük, a pap
bízta ékes mennyel;
a halott, szegény, hallgatott,
de néki, ó, nem ez kell.

Hanem, ha bír az égi táj
néhány barázda földet:
többet, mást ne adjon neki —
mert úgysem adhat többet.

1937.

A tavasz parancsol

Verőfényes vasárnap délben,
tavaszt zengett a vén falu;
két rokkant állt az utcasarkon:
egy féllábú s egy félkarú.

Az utcavégen szoknya libbent,
cipellő csillant, kis kalap
s a lány mellett a fiú szíve
úgy vert, hogy szinte megszakadt.

A féllábú a lányra nézett:
szerelmes nóták szava szállt...
»Háború volt« — sóhajtott aztán
és búsan koppant a faláb.

A félkarú a fiút nézte:
nem csókra vágyott, mást akar...
»Háború lesz!« — sötétén morgott
és meglendült a csonka kar.

Ők ketten most értek eléjük,
a napsugár arcukba hullt;
mosolyogtak — és meg se látták
a féllábút s a félkarút.

1935